

надъ старата кула на Йорамовия дворецъ. Следъ това тя спрѣ надъ другата частъ на града, гдето живѣха беднитѣ и овчаритѣ — върху малката кжща на Самуила, която въ свѣтлината изглеждаше още повече сребърно-бѣла.

Тогава тримата чужденци дадоха знакъ на слугитѣ. Тѣ спрѣха камитѣ, подвиха колѣнетѣ имъ и помогнаха на господаритѣ си да излѣзатъ отъ разкошнитѣ седла. Следъ това тримата чужденци съ нетърпеливи, но сигурни стѣпки влѣзоха въ малката бѣла кжщица. Въ ржцетѣ си тѣ носѣха скжпи дарове.

Вжтре въ най-скромна стаичка, върху проста възглавница, тѣ видѣха да седи млада бледа галилеянка. Това бѣше Мариямъ. Тя държеше на ржце Младенецъ, върху Когото въ тоя мигъ падаше цѣлъ снопъ отъ ярко-сребърни лжчи и правѣше лицето Му още по-неземно хубаво.

Пръвъ най-стариятъ отъ тримата чужденци — съ дълга бѣла брада — се приближава до майката и Младенеца. Въ очитѣ му гори възторжена вѣра, а странитѣ му се обливатъ въ сълзи отъ радостъ. Той пада на колѣне върху голата земя, навежда лице чакъ до нея въ дълбоко смирение и мълчаливо слага въ нозетѣ на Младенеца своя царски даръ — голѣмъ кжсъ най-чисто злато.

Следъ него пристига вториятъ чужденецъ. Той има младо лице и тъмни, огнени очи. Докато въ най-дълбоко благоговение и той свива колѣнетѣ си предъ Младенеца, устата му шепнатъ бързо, но въодушевени думи на непознатъ езикъ. Съ трепетни ржце той сжщо поставя предъ Него своя даръ — скжпоцененъ сждъ съ ливанъ, отъ който се издигатъ бѣли облаци на чудно благоухание.

Най-после идва редъ на третия чужденецъ. Въ очитѣ му свѣти копнежъ, свититѣ му колѣне предъ Младенеца изразяватъ свърхземна почитъ, а трепере-